

ΤΙ ΠΑΙΖΟΥΝ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΣ

Η Κ. ΠΟΜΠΑΔΟΥΡ

Μετά το «Ισπανικό αηδάνι» και την «Τραγουδιότρα του δρόμου» δεν ξέρι να πη κανείς αν ο Λέο Φάλ προσθέτη τίποτε στο έργο του με την τελευταία του όπερέττα, την «Κυρία Πομπαδούρ», που παίζθηκε από το Θέατρο Δράμαλης. Πάντως είναι εκτός από κάθε συζήτηση πως ο Λέο Φάλ δεν σημειώσε με το καινούργιο του έργο κανένα κλίμα προς τα πίσω, όπως άλλοι μαέστροι του ελαφρού μουσικού θεάτρου, και πως η μουσική της «Πομπαδούρ» είναι όχι μόνο λεπτότατη και έξυπνη, αλλά και πολύ ψυχολογημένη. Οι γκαβόττες της, κι όρισμένα κομμάτια που έχουν το χαρακτήρα μεγαυέτιων είναι πολύ τεχνικά συνυφασμένα με την ιστορική του έργου υπόθεση και δείχνουν για μια φορά ακόμα την εδυνειδησία του Φάλ, που καθώς πολλές φορές λάδαμε την άφορη να σημειώσουμε, ξεχωρίζει από το κατά το μάλλον ή ήττον σαχλό συνάφι των περισσότερων Βιεννέζων και Γερμανών βιομηχάνων του ελαφρού μουσικού θεάτρου.

Επίσης και το λιμπρέττο της είναι πολύ χαριτωμένο. Ακόμα αξιοσημείωτο και για το γεγονός πως μάς γλυτώνει από της αλώνιες και στερεότυπες αισθηματολογικές άνοστιές άλλων λιμπρέττων, χωρίς να πέφτη πάλι στο επίπεδο της χονδροειδούς φάρσας. Ακόμη χαρακτηριστικό και για την κούστική σάτυρά του, που δε θάταν ασφαλώς ανεκτή στην πατρίδα του, πριν από το κατέστημα του γερμανικού κοινοσολατιβισμού.

Και όμως! Η «Κυρία Πομπαδούρ» δεν φαίνεται να ζήση πολύ. Το σημειώνουμε δε αυτό με λύπη μας. Γιατί επί τέλους, αφού καθώς και άλλοτε γράφαμε, το ελαφρό μουσικό θέατρο είναι ανάγκη έποική, κι αφού εξ άλλου δεν μπορεί να μη μάς ενδιαφέρει ολίτελα, όταν σ' αυτό δρούν σήμερα δυο-τρία από τα καλύτερα στοιχεία του θεάτρου μας, θάπρεπε, τουλάχιστον, να ζούν από τα όπερετικά έργα, μόνον όσα έχουν κάποιο δικαίωμα ζωής. Και το δικαίωμα αυτό τόχε η τελευταία όπερέττα του Φάλ, πολύ, μα πολύ περισσότερο κι απ' τη «Χορευτρια Κάτια», ο ανούσιος «Λέαντρος» της οποίας, που είναι το άσθενέστερο σημείο της, καθυρδίζόμενος ακατάπικστα στις ρομδίες κατάντησε ο άπηνέστερος διώκτης των δυστυχισμένων νεύρων μας.

Αλλά μήπως συνέτειναν και άλλοι λόγοι, ώστε το έργο να μην κάνει την εντύπωση που έπρεπε; Ασφαλώς ναί. Αλλά πρό πάντων η

σκηνηκή εμφάνιση του έργου. Έχομε καθήκον να σημειώσουμε πως η «Αθηναϊκή, Όπερέττα» φάνηκε πάντα τολμηρότερη από όλες τις άλλες σε διάθεση μέσων για την έπιτυχία των έργων από της απόψεως αυτής. Αλλά μια «Πομπαδούρ» ή μια «Κλεοπάτρα» του Στράους έχει αξιώσεις στο κεφάλαιο αυτό τόσες, που να μη μπορεί ν' ανταποκριθή σ' αυτές ένας Έλληνοκός θίασος, όταν ξέρι ποιά είναι το ανώτατο δυνατόν όριο της έπιτυχίας των έργων στην Ελλάδα. Γι' αυτό και δεν κατηγορούμε κανένα στο ζήτημα αυτό.

Επειτα έρχεται το ζήτημα της έκτελέσεως. Εκτός της κ. Πέπει Ζάμπα, που είχε στιγμές αληθινής άρτίστας (όταν πρόκειται για μιά ηθοποιό σαν την κ. Ζάμπα άδιαφορούμε τελείως, αν δεν έχη τόσα φωνητικά προσόντα όσα και μιμικά) και μας έδωσε μια Πομπαδούρ έξυπνα ψυχολογημένη, κανείς άλλος δεν έπαιξε άναλογα με την άτμόσφαιρα του έργου. Ο κ. Μαυρίδης ως όπουργός της αστυνομίας Μυρεκά προσπάθησε να σκιτσάρη έναν ενδιαφέροντα τύπο. Ο

κ. Δράμαλης ως ποιητής Καλικό δεν μάς ικανοποίησε. Πολύ βαρύς δεν ήταν το ελαφρόμουσικο τραλλό πουλί του «Σταύλου των Μουσών». Ο κ. Ιατρού θάταν καλύτερος στο ρόλο αυτόν. Ο κ. Τριχάς ως Δουδοβίκος XV είχε στάδιον δόξης λιμπρέτο, πλην, δεν το έκμεταλεύθηκε. Περωρίσθηκε σ' ένα μπουφόνικο χαρακτηριστικό γέλιο, ενώ ο τύπος του bien-aimé έχει πολλά άλλα χαρακτηριστικά για όποιον ξέρι λίγη ιστορία. Φυτικά ο κ. Τριχάς είχε την άτυχία να παρουσιάση στο Έλληνικό κοινόν το Δουδοβίκο XV όστερ από ένα Γιάννις κ' ένα Βολτιέ που του τον παρουσίασαν στην όθωνη. Μ' από τον κ. Τριχά περιμέναμε κάτι δημιουργικότερο, και για να μην παρεξηγηθούμε, εκφράζουμε τη λύπη μας που δεν μάς δόθηκε ακόμα η ευκαιρία να γράψουμε με όσον ένθουσιασμό θάπρεπε για τον καλύτερο κερρακτερίστα του ελαφρού μουσικού θεάτρου μας. Επίσης ο κ. Κωνσταντίνου ως κόμης Ρενέ όχι όπως θάπρεπε και θά μπορούσε να ναι. Οι τενόροι της Όπερέτας μας ξεχνούν, σχεδόν όλοι, πως είναι τενόροι όπερέτας και παίζουν με τον μελοδραματισμό Ρωμαίων και Βερθέρων. Επίσης και η φωνή του κ. Κωνσταντίνου δεν κάνει, για την ώρα τουλάχιστον, για το μουσικό θέατρο. Ο τόσα υποσχόμενος νεαρός αυτός καλλιτέχνης, που δε θά λησιμονή, βέβαια, πως κ' έμεις τον παρωτρύναμε να βγή στη σκηνή, θάπρεπε να σκεφθή σοβαρά αν η θέσις του είναι στην όπερέττα κι

αν άλλου δε θά μπορούσε, που μπορεί ασφαλώς, να προσφέρη περισσότερα. Τέλος κι Δες Δαμάσκου και Λώρη έμειναν και σ' αυτό το έργο μεταξιστατές.